

Το Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου (ΑΠΚΥ)
και το Σπίτι της Κύπρου
σας προσκαλούν
την Παρασκευή, 4 Οκτωβρίου 2024
και ώρα 20:00
στο θεατρικό έργο

"ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ" του Γιάννη Ρίτσου

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθέτης

Σάββας Μυλωνάς

Βοηθός σκηνοθέτη-τεχνικός

Χρήστος Τσαϊλής (απόφοιτος ΑΠΚΥ)

Ηθοποίος

Σαλιώμη Ιεροπούλου

Μουσικός επί σκηνής

Γιώργος Καλογήρου

Τοποθέτηση και συζήτηση με το κοινό

Δρ Κωστής Παύλου

Μέλος ΣΕΠ ΑΠΚΥ

ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, Ξενοφώντος 2^Α
105 57 Αθήνα, Τηλ.: 210 3734 934
email: spiticyp@otenet.gr
www.spititiskyprou.gr



Το ποιητικό αυτό έργο του Γιάννη Ρίτσου είναι βασισμένο στον μύθο της αρπαγής της Περσεφόνης, κόρης της Δήμητρας και του Δία, θεάς της καρποφορίας και της γονιμότητας, υπεύθυνης για την καλή σοδειά. Μία μέρα, η Περσεφώνη παρέα με τη θεά Αθηνά, την Άρτεμη και τις Ωκεανίδες νύμφες, μάζευαν λουλούδια στο Νύσιον πεδίο. Ανέμελη η Περσεφώνη, απομακρύνθηκε από τη συντροφιά της, αναζητώντας το πιο όμορφο λουλούδι. Τη στιγμή που έσκυψε να πιάσει έναν νάρκισσο, η γη χωρίστηκε στη μέση και από τα έγκατα εμφανίσθηκε ένα άρμα με τον Πλούτωνα αρπάζοντας την Περσεφώνη. Η θεά Δήμητρα από τη λύπη της, μάρανε την πλάση, οι σοδειές δεν καρποφορούσαν πια και τα λουλούδια δεν άνθιζαν. Τότε, απαίτησε από τον Πλούτωνα να επιστραφεί η Περσεφώνη, αλλιώς δε θα άφηνε τη γη να ξαναθίσει. Ο Δίας, παρακτινημένος απ' τις ικεσίες των ανθρώπων που πεινούσαν, διέταξε τον Πλούτωνα να ελευθερώσει την Περσεφώνη. Ο Πλούτωνας δεν ήθελε να χάσει την αγαπημένη του κι έτσι κατέληξαν σε έναν διακανονισμό, η Περσεφώνη να είναι στη Γη έξι μήνες με τη μητέρα της και έξι στον κάτω κόσμο μαζί του και μάλιστα για να το εξασφαλίσει αυτό, της έδωσε να φάει καρπό ροδιού για να ξαναγυρίσει, γιατί όποιος έτρωγε καρπό στον κάτω κόσμο έμενε εκεί.

Υπόθεση

Ποιητικός μονόλογος από τη συλλογή του ποιητή «Τέταρτη Διάσπαση». Ο ποιητής, έχοντας ως αφηγηρία τον αρχαιοελληνικό μύθο, όπως συμβαίνει στα περισσότερα ποιήματα της συλλογής, γράφει ένα ποίημα για το υπαρξιακό δράμα της ζωής, το αιώνια επαναλαμβανόμενο μέσα στον χώρο και τον χρόνο. Το έργο «Περσεφόνη» πραγματεύεται την εσωτερική μας πάλη ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, τη θετικότητα και την απαισιοδοξία. Είναι ένας ύμνος στον έρωτα τόσο με την πνευματική όσο και με τη σαρκική του υπόσταση. Η εικόνα της αντίθεσης φωτός και σκοταδιού, επιστρέφει συνεχώς μέσα στο ποίημα είτε με κάποια περιγραφή είτε ως μεταφορά. Ο ποιητής δημιουργεί μια ατμόσφαιρα σκοτεινή, μυστικιστική αλλά και εντόνως ερωτική. Μας καλεί σε μια συμφιλίωση με τις πτυχές εκείνες του εαυτού που μένουν στο σκοτάδι.

Σημείωμα του σκηνοθέτη

Συναρπαστικό, ελεγειακό συνάμα και τρομακτικό. Όπως κάθε ταξίδι που μας αλλιάζει μια για πάντα την προοπτική της ζωής. Τέτοια ήταν η αίσθηση που μας δόθηκε από τις πρώτες κινήσεις στιγμές που ξεφυλλίσσαμε τον μύθο της Περσεφόνης μέσα από τη διπλά αλληγορική ματιά του Γιάννη Ρίτσου. Η διαδικασία της ερμηνείας του κειμένου στις αναγνώσεις και στις πρόβες με τους συντελεστές, καθώς και η πλήρης κατανόηση ήταν η μεγάλη πρόκληση. Σε δεύτερο στάδιο, καθορίστηκαν τα βασικά στοιχεία: η βύθιση στην ανάμνηση, η σχέση με τον χώρο και το «σκλάβωμα» μεταξύ δύο εκ διαμέτρου αντίθετων κόσμων. Συνθέσαμε το ψυχολογικό προφίλ που πρότασε το ποίημα, λαμβάνοντας σοβαρά υπόψη το κοινωνικό υπόβαθρο του ίδιου του δημιουργού, υπό το φως της πολιτικής κατάστασης της εποχής που γράφτηκε. Το διαχρονικό αυτό έργο σήμερα μιλάει για την ανάγκη για εσωτερικό διάλογο, για αποστασιοποίηση από το δύσκολο πολιτικό και ομολογουμένως ρηκό κοινωνικό περιβάλλον, για την αναζήτηση του βαθύτερου εαυτού και θέτει το αιώνιο ερώτημα αν αξίζει να πιστεύει κανείς και να αγωνίζεται. Μιλάει για τη συνεχή μάχη του ανθρώπου μεταξύ του φωτός και του σκοταδιού, για την πλήρη να βρίσκεται κανείς μέσα στο σκοτάδι και να νομίζει πως είναι στο φως. Το έργο του Γιάννη Ρίτσου «Περσεφόνη» θα το χαρακτηρίζαμε ως ένα «μεταφυσικό δράμα», εάν θέλαμε να το εντάξουμε σε κάποια κατηγορία θεατρικού έργου, ίσως και λόγω της ιδιαιτερότητάς του ως προς το περιεχόμενο και κυρίως τον ποιητικό και φιλοσοφικό του λόγο, που συνυπάρχει «σοφά» με τον ρεαλισμό και τον νατουραλισμό της αγάπης προς το ελληνικό τοπίο και ιδεώδες. Ο προβληματισμός ως προς τη φόρμα υπήρξε έντονος. Βέβαια, για την επιτυχία του στόχου απαραίτητο είναι το καλό υλικό και η συναντίληψη με τους συντελεστές.

Με τη στήριξη

